

Een Berg Hike

' Marmotten, stil', rolt de kreet vanuit uit een dichte mist over de besneeuwde berg op mij af. Twee moedige tippelaarsters, Corrie en Irene, voor mij verborgen op een hoogte van 2000 meter, geloven marmotten te zien. Dit is voor hen de reden geweest om met deze bergtocht, te voet en met rugzak nog wel, mee te gaan. Door zuurstof -en conditie gebrek zwabberen onze marmotten sisters al beestjes aanroepende hoger richting hemel. Van deze uit de hand gelopen overlevingstocht zal Irene later nog een flinke trauma overhouden. De behandelde psychiater twijfelt nog steeds aan die marmotten schouw.

Wij volgen verwaasd onze leider Jos die, met blik stoer vooruit, ons onge oefend groepje wandelaars voort snelt, steeds hoger, boomgrens voorbij, geen einde in zicht. Wij hijsen ons eindeloos lang al, een massieve berg in de Franse Pyrenees op. Het gaat steeds steiler omhoog, zwarte vlekken dansen voor mijn ogen. Ik zie de marmotten girls dubbel. Irene steunt, 'mijn ingewanden gaan tekeer, ik tril mijn hoofd staat op ontploffen. Mijn god, waar is het verdomde hotel '.

Annie heeft als beschermengel een schapendouce meegenomen die de colonne voortdurend inspecteert. Op en neer, rode bloedsporen nalatend vanwege opgelopen blessures. Een kei van een hond. Elly loopt als een Himalaya beklimster achter Jos en duwt hem als het ware omhoog. Zij heet niet voor niets zoef de haas.

Alle complimenten overigens aan Jos. Hij heeft de trip goed voorbereid en niets aan het toeval overgelaten. Uitgedost als een volwaardige hopman leest hij de kaart en geeft het eerste vrouwennest *de Engelen*, Elly en Annie, het tempo aan. Ruim daarachter zwoegen de *marmotten* girls die de hopman luidkeels verwensen. Weer honderd meter lager hou ik mij met opzet van achteren en zeer op de vlakke. Voel mij weer een echte *vaandel* in een padvinderstroep. Heel spannend ook vier vrouwen en twee mannen op zoek naar hun grenzen, een prachtige vinding van onze Jos. Ontsnappen is niet mogelijk en de hopman, hij geniet!

Het loopt tegen de avond en wij zijn na tien uur gaans nog ver van ons doel verwijderd. Ergens in de verte moet het zijn, tuurt de hop door zijn verreikijker. Helaas staan wij op een verkeerde bergtop en gaan terug naar Frankrijk in plaats van naar Spanje. Het kompas krijgt de schuld alsof er een magnetisch noorden is. In deze crisis situatie dwingen de vier vrouwen Jos links uit de flank te gaan en zich de berg af te storten. Liever gebroken onder, dan bevoren boven, is hun vrouwelijke argumentatie. Een pracht voorbeeld van emotionele intelligentie. Steenbokken, of zijn het geiten, kijken ons verbaasd na wanneer wij sladderend en vallend de vallijn van onze hopman volgen. De Engelen houden zich met de hond op de been, terwijl de marmotten in geknielde dalgang Maria aanroepen. De vaandel

loopt achterwaarts, wilt de ellende voor zich niet zien. Hij ziet schuilhutjes van herders zodat in uiterste nood daar redding gezocht kan worden. Maakt al een legerschikking want hij wilt warm liggen, tussen de marmotten. Weet hoe koud het in de sneeuw kan zijn. De laatste klim en daling? Het zou mooi zijn als wij voor de nacht in het dal arriveren. Wat kun je in een kwartier wandelen, een kilometer? Ik weet het niet meer. Het pad blijft kronkelen en ik stoot, achterwaarts lopend steeds vaker mijn hakken. Zie in een trance een dak. Met de keien rol ik omlaag. Dan ineens het hotel van Nuria, nog diep in het dal. Ik kan niet meer dan een stap achteruit kijken, mijn knieën zijn op slot. Een vlak stukje, weinig keien, dat gaat weer goed en vooruit. Nog even, moedig ik Irene aan, dan zit je in een warm bad. De anderen zitten al aan een levens elixer wanneer wij gebroken arriveren.

Het hete bubbel bad met massage, meerdere goede glazen wijn en het openhartig groepsgesprek. Het mag niet baten, Irene besluit eeuwig daar te blijven en nooit meer een voet voor de andere te zetten. De hopman heeft die nacht een onoplosbaar probleem en de hond Cita pijn aan haar poten.

Kwartier maken

De zwaarste etappe van 35 km staat volgende morgen zeer vroeg ter discussie. Irene is gekleed als toeristje en de vaandel loopt nog steeds achteruit, kijkt echter wel vooruit. De Hopman die graag zonder dralen marcheert ziet de bui al hangen. Kwartier maken in het volgende dorp, ga maar per openbaar vervoer, is zijn oplossing. Het wordt een heerlijke zonnige dag voor de kwartiermakers die ondervinden dat een omweg van 60 km door Spanje met trein en bus lang kan duren. Verdomd, moeten ook nog zo'n 5 km lopen omdat er geen Euregio aansluitingen zijn, dat was niet de bedoeling. Irene heeft medelijden met haar Corrie en wilt haar een goede verzorging bereiden. Mochten zij onverhoopt aankomen, vrezet wij. Het stadje Valcebollere, waar de rendez vous is afgesproken is in winterslaap. Het grote hotel buiten de stad vinden wij te ver, liever iets dichterbij, hebben toch al te veel gelopen. Met de hopman hebben wij besproken dat de aloude padvinders truc gebruikt wordt. Zoek bij de kerk het bekende teken en daarmee het bericht waar ons te vinden. In mijn lange padvindersleven is dit nog nooit mislukt! Bij onze kerk kan ik op 2 centimeter van het teken een verbergplek in de kerkdeur vinden. Dus het cijfer 0.2 staat binnenin het teken en het te vinden bericht, ga direct door naar het eerste café 200 meter verder, is kort en duidelijk. Onvindbaar voor onze hop blijkt later, zo dichtbij. Toen wij, volop kwartiermakend bij vier cafés - vele cognacs en het opstellen van berichten - later, bij het hotel aankomen, blijkt het volgeboekt te zijn. Nu hebben wij een probleempje. Het geplande dinerdantsant, voor de after spier behandeling

kan geen doorgang vinden. De muzikanten worden afbesteld. Erger nog, het blijkt dat in het stadje geen bed meer te vinden is.

In de laatste kroeg weet Irene echter met haar charme een complete ploeg wegwerkers op haar Frans te bekoren. Zij doen vreselijk hun best om voor ons maar vooral Irene onderdak te vinden. De door mij gesouffleerde teksten hebben goede uitwerking. Bij madame Tourquoize, 10 km verder, daar was plek. Het is daarna een hele kunst om die wegwerkers onder de pekel te houden. Onze troep met hopman, drie vrouwen en hond laat lang op zich wachten. Intussen is de Hop met zijn vrouwengilde bij toeval in het eerste café aangekomen. Kende de truc niet, notabene! Voordat hij het beseft wordt hij herkend en met vier glazen haarzuivere cognac verwelkomd. Het papiertje met ons bericht ontvangt hij echter met een vloek. Verdoemd die vaandel Bausch gillend, zo is later vernomen! Wij, de kwartiermakers hebben intussen onze handen vol met die kerels, dus die hop moet niet zeuren. In de tweede lokaliteit waar zij te gast komen, valt de hond en het signalement direct op. De vier armanjac's en ons instructiegedicht vallen matig in de smaak. In het derde café staat de herbergier al klaar met vier calvados en de eis voor ieder, over een stoel te springen. De hopman jodelt van ingehouden zelfbeheersing, maar springt toch. Zijn drie vrouwen ondersteunen hem naar de laatste beproeving ons wegwerkers café.

Just in time, want de vrachtauto van onze mannen staat op punt van vertrekken want het diner van madam Tourquoize, dat is het probleem. Wij waren aan het einde van ons Latijn en volkomen uitgezeverd. De hop en zijn vrouwen nemen als afscheid nog snel het aangeboden glas Benedictine. Op de vrachtwagen probeert Annie vergeefs met het lied, een wagen volgeladen het humeur van haar hopman op te krikken. Ziet niet dat hij pijnlijk op een wegpil zit te hotsen. Het hotel van madame Tourquoize is van vooroorlogse kwaliteit, in plucheroed verpakt, een bordeel gelijk. Het diner is uit de kunst en onze "verboden" Cita likt luid onder Annie, s stoel aan een afgeworpen klui. De hopman bedankt zijn troep voor de behouden aankomst. Hij is zichtbaar kapot en ontroerd. Zijn kompas gooit hij in de open haard omdat deze onderweg al weer een berg verkeerd heeft aangewezen. Hij gaat morgen op gevoel en zonder kaart. Of de vaandel maar een verslag wilt schrijven. Verwarrend einde vandaar dit verslag

De hopman: Jos Hannen

De vaandel : Albert J.Bausch

De beschermengelen: Annie Hannen en Elly Bausch

Het marmotten nest; Corrie Jansen en Irene Dohms.

De schapendouce : Cita

Omgeving : Font Romeu - Nuria, in de Pyrenees.

Oktober 1993